

Maraphan Chayamangkala. (2018). *Effectiveness of the Behavioral Science Program on Developing Musical Ability among Piano Students: Mixed Methods Research*. Dissertation Ph.D. (Applied Behavioral Science Research). Bangkok: Graduated School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof. Dr. Wichuda Kijtorntam, Dr. Janida Tangdajahiran

The objectives of this research were as follows: 1) to study the psychological characteristics, social conditions and the process of developing musical ability for achievement in orientation piano among competition students; and 2) to study the effectiveness of the behavioral science program to develop types of musical ability for piano students. This research was a mixed method design, with two phases, exploratory and sequential research. Phase one consisted of qualitative research, using in-depth interviews and the key informants were nine competitive piano students who received awards in piano competitions. Phase two was concerned with the experimental research. The sample consisted of thirty piano students; categorized into two groups of fifteen students in an experimental and a control group. This research used a quasi-experimental design. The instruments consisted of the following: 1) the behavioral science program; and 2) the questionnaires, which analyzed aspects such as musical ability, music motivation, self-regulation and self-efficacy. The paired sample t-test was used for data analysis.

The results of phase one found the following: psychological characteristics and the conditions related to musical ability included music motivation, self-regulation and self-efficacy. The social conditions related to musical ability included music teachers, family and practicing climate. The process of developing musical ability included three steps; the first step was an interest in music or a love of music; the second step was the practice of self-management; and third step was to develop a familiarity with improving musical ability and a familiarity and ability to play the piano at a certain level.

In phase two, the results revealed that the piano students who received the behavioral science program had more musical ability than those who did not receive the behavioral science program, and in posttest had more music motivation and self-regulation than pretest.

มราพันธ์ ชะยะมังคะลา. (2561). *ประสิทธิผลของโปรแกรมเชิงพฤติกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาความสามารถทางดนตรีของนักเรียนเปียโน: การวิจัยผสมผสานวิธี*. ปริญญาโท. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชุดา กิจธรรม, อาจารย์ ดร. ชนิตา ตั้งเดชะหิรัญ.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาจิตลักษณะ สภาพแวดล้อมและกระบวนการพัฒนาความสามารถทางดนตรีของนักเรียนแข่งเปียโนสู่ความสำเร็จ และ 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมเชิงพฤติกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาความสามารถทางดนตรีของนักเรียนเปียโน ใช้การวิจัยผสมผสานวิธีแบบสำรวจต่อเนื่อง 2 ระยะ การวิจัยระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักเป็นนักเรียนแข่งเปียโนที่ได้รางวัลจากการแข่งขันเปียโน จำนวน 9 คน และการวิจัยระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเปียโน จำนวน 30 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน ใช้รูปแบบการทดลองแบบกึ่งการทดลองมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและมีการเก็บก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) โปรแกรมเชิงพฤติกรรมศาสตร์ และ 2) แบบวัด ได้แก่ ความสามารถทางดนตรี แรงจูงใจต่อดนตรี การจัดการตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการสนับสนุนทางสังคม วิเคราะห์ด้วยการเปรียบเทียบสองกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กัน (Paired sample t-test)

การวิจัยระยะที่ 1 พบว่า เจาะลึกจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางดนตรี คือ แรงจูงใจต่อดนตรี การกำกับตนเอง และการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่วนเงื่อนไขสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางดนตรี คือ ครูผู้สอนดนตรี ครอบครัว และบรรยากาศในการซ้อมดนตรี และกระบวนการพัฒนาความสามารถทางดนตรีแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ คือ ระยะเริ่มต้น เป็นระยะที่นักเรียนให้ความสนใจต่อดนตรี มีความรักความชอบต่อดนตรี ระยะที่ 2 ระยะพัฒนาความสามารถทางดนตรี เป็นระยะที่นักเรียนมีการจัดการตนเองในการฝึกซ้อม และระยะที่ 3 ระยะคงความสามารถทางดนตรีและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เป็นระยะที่นักเรียนยกระดับความสามารถทางดนตรีของตนเองให้มีความคุ้นเคย สามารถเล่นเปียโนได้ดีในระดับหนึ่ง

การวิจัยระยะที่ 2 พบว่า นักเรียนเปียโนที่ได้รับโปรแกรมเชิงพฤติกรรมศาสตร์มีความสามารถทางดนตรีดีกว่านักเรียนเปียโนที่ไม่ได้รับโปรแกรมเชิงพฤติกรรมศาสตร์ และหลังการทดลอง นักเรียนเปียโนมีแรงจูงใจต่อดนตรี และการกำกับตนเอง สูงกว่าก่อนการทดลอง